

“ผอ.กองการศึกษา
ต.สะเดา” เผย
ไม่หนักใจรวมถนน
เด็กเยาวชนได้ดี

อุไรรัตน์ จิตต์หาญ
ผู้อำนวยการกองการศึกษา ฯ
อบต.สะเดา จังหวัดสุรินทร์

“ผอ.กองการศึกษา ต.สะเดา”

เผยไม่หนักใจร่วมหนุนเด็กเยาวชนได้ดี

อุไรรัตน์ จิตต์หาญ (หน่อง) ผู้อำนวยการกองการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม องค์การบริหารส่วนตำบลสะเดา อำเภอปัวเขต จังหวัดสุรินทร์ ถือได้ว่าเป็น “นักถักทอชุมชน รุ่นที่ 3” แล้ว สำหรับเจ้าหน้าที่ อบท. จังหวัดสุรินทร์ ที่ได้เข้าร่วมโครงการพัฒนาเยาวชนในชุมชนท้องถิ่น 4 ภาค ระยะที่ 3 : ขับเคลื่อนกลไกเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนด้วยหลักการจัดการความรู้และกระบวนการวิจัย เพื่อขยายผลสู่อปท.อื่น ในจังหวัดสุรินทร์ สนับสนุนโดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุรินทร์ กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา (กสศ.) และมูลนิธิสยามกัมมาจล ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เมื่อมาร่วมเรียนรู้ในเวที“การเพิ่มสมรรถนะนักถักทอชุมชน : การจัดการความรู้และการเป็นคุณอำนวย” เมื่อวันที่ 20 – 22 มกราคม 2563 ที่ผ่านมา มาอ่านเรื่องราวของเธอว่า จะมาเป็นนักถักทอชุมชน

สถานการณ์เด็กเยาวชน

ตอนนี้จะเป็นปัญหาในเรื่องของยาเสพติด จะเยอะหน่อย พอมี ปัญหาเรื่องยาเสพติด พอมีเด็กและเยาวชนบางกลุ่มที่เขาออกกลางคัน เนื่องจากว่าเขาเคยอยู่ในระบบ ดังนั้นเขาจะมีกลุ่มเพื่อนของเขา กลุ่มเดิม พอเขาออกมา เขาเข้าไปในโรงเรียนเดิม เพื่อไปชวนเพื่อนของเขาให้ ออกมา跟他 แต่ที่นี้เนื่องจากว่าเราเคยเข้าไปติดต่อบริการในเรื่องของเด็กที่ พอเขาออกมาจนครบระบบ ปรากฏว่ามันยังมีชื่อเขาอยู่ในโรงเรียน ตรงนี้ เราจึงไปสอบถามกับทางโรงเรียนว่าทำไมเด็กยังมีชื่ออยู่ในโรงเรียน ข้อเท็จจริงก็คือเด็กอยู่ข้างนอก เด็กไม่ได้เข้าห้องเรียน เขาก็บอกว่าโดย ระบบของด้านการจัดการศึกษา การที่จะคัดชื่อเด็กออกเป็นเรื่องยาก มาก จะต้องคงชื่อเด็กไว้ก่อน เพื่อจะมีวิธีการดึงเด็กเข้าสู่ระบบได้คืน ดังนั้นตอนนี้จับกลุ่มเด็กนี้ค่ะ เพราะว่าเห็นชัด เด็กเขาออกจากโรงเรียน เขาไม่ได้ไปไหน เขาจะไปอยู่บ้านคน ๆ หนึ่งที่เขารู้สึกว่าไปแล้วเขาไม่ ยุ่งยาก ไปแล้วเขาจะทำอะไรก็ได้ คือเราจะเห็นเขาอยู่ตรงนั้น

เคยทำงานเรื่องเด็กมาก่อนไหม

ก่อนหน้านี้ งานเด็กเยาวชน ด้วยงานของพี่ ก่อนที่พี่จะเข้ามารับราชการตรงนี้ พี่เคยทำงานเป็นครูอาสาของ กศน. พอเป็นอย่างนั้น พี่จะเจอคนทุกรุ่นตั้งแต่เด็กจนแก่ ในเรื่องของจัดการศึกษาให้กับคนในพื้นที่ที่พี่ไม่มีโอกาสในด้านการศึกษา เพราะฉะนั้นถามว่าเรื่องเกี่ยวกับเด็กเยาวชนเราได้สัมผัสมาตลอด รวมถึงพอเราเริ่มรับราชการ จากที่ก่อนจะย้ายมาอยู่ที่นี่ ที่ทำงานเดิมเราได้จับงานด้านเด็กเยาวชนด้วย ทำโครงการหลาย ๆ อย่างที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน ทั้งโครงการต้นกล้า ความดี โครงการป้องกันการท้องก่อนวัยอันควร อะไรพวกนี้ ซึ่งเรามองว่าเป็นสิ่งที่ดี และทำให้เราได้รู้ว่าเด็กมีมุมมองแบบนี้นะ ซึ่งบางเรื่องถึงแม้ว่าเราจะเคยผ่านช่วงวัยนั้น แต่ด้วยสภาพแวดล้อม ด้วยยุคสมัยที่มันเปลี่ยนไป บางความคิด ณ วันเวลาของเรา เราไม่มีความคิดตรงนั้นเลย แต่เด็กทุกวันนี้ ทั้งสื่อและอะไร เขามีความคิดแปลกใหม่หลายอย่างที่มาท้าทายเขา ทำให้เห็นปัญหาตรงนั้นด้วย

แรงบันดาลใจให้มาทำกับเด็กนอกระบบ

ง่าย ๆ ว่าด้วยความที่เราก็เป็นคุณแม่คนหนึ่ง มีลูกคนหนึ่งเป็นลูกชาย มีช่วงวัยที่ด้วยความที่เราเห็นลูก เห็นพัฒนาการของลูก มี

ช่วงหนึ่งที่มีประสบการณ์ตรงของเราเอง ลูกเราที่เขาเคยเชื่อฟังเราทุกเรื่อง แล้วอยู่ ๆ ตอน ม.2 เขาบอกว่ามันเป็นช่วงพีคที่สุดของ ม.ต้น ลูกเราก็พีคจริง ๆ จากเด็กที่เคยเหมือนกับว่าทุกวันตามเรา เดินตามเรา ไปไหนก็ตาม แม่ ๆ ๆ กลายเป็นว่าลูกเหมือนขาดการติดต่อกับเรา ไม่ถึงข้ามวันข้ามคืน แต่ระหว่างวันจากที่เขาติดต่อกับเราตลอดเวลา กลายเป็นเขาหายไปเลยช่วงเย็น ณ ช่วงเวลานั้น คนที่เป็นแม่คนจะรู้ว่านี่คือความทุกข์ใจ ก็ตามหาลูกจนไปเจอว่าลูกเราขับมอเตอร์ไซด์มาอยู่ตรงนี้ ๆ ตรงจุดที่เรามองว่าทำไมมาอยู่กับกลุ่มนี้ล่ะ ตรงนี้ ตั้งแต่นั้นมา เราไม่ได้ดูเขาอะคะ เพียงแต่ว่าต้องการรู้ความคิดของลูก หลังจากนั้นก็มีมุมมองแปลก ๆ จากเดิมที่เรามองในสภาพของเราที่เราเคยเจอมาสมัยก่อน ซึ่งจะไม่เหมือนสมัยนี้ ก็เริ่มปรับมุมมอง ปรับวิธีการว่า เด็กสมัยนี้มันไม่เหมือนสมัยเรานะ

สิ่งที่เราต้องทำคือทำอะไรเราจะเข้าถึงว่าลูกคิดอะไรอยู่ ทำไมจู่ ๆ ลูกเปลี่ยนไป เช่นเดียวกันกับเด็กในชุมชนของเรา ซึ่งมองว่าด้วยสังคมเมืองกับสังคมชนบท ถ้าหากว่าคนที่ได้เห็นความแตกต่างจะรู้ว่ามันแตกต่างกันมาก สังคมเมืองจะเป็นแบบหนึ่ง สังคมชนบทจะเป็นอีกแบบหนึ่ง สังคมชนบทเวลาส่วนใหญ่ถ้าลูกเขาทำผิด เขามักจะบอกว่าลูกไม่ได้ผิด อันนี้คือสิ่งที่เราได้ไปสัมผัสเขา คือลูกทำอะไรก็ตามเขาจะ

มองว่ามันเป็นเรื่องของเด็ก ซึ่งไม่ได้มีการที่จะไปบอกว่าเรื่องของเด็ก แม่กับพ่อมองอะไรอย่างไร เพราะมันแต่ทำมาหากินด้วยส่วนหนึ่ง ก็เลยอยากทำตรงนี้ อยากให้เด็กที่เราเห็นว่าเขามีปัญหาเรื่องตรงนี้ อยากให้เขาได้กลับมาเหมือนลูกเรา มองว่าเขาเหมือนลูกเราค่ะ มองอย่างนั้นเลยอยากทำ

ตอนนี้หลังจากที่ทาง กสศ. ได้มีการแจ้งในเรื่องของเด็กที่มีปัญหาออกกลางคัน มีรายชื่อให้เราเช็คเลยว่ามีหมู่อะไรบ้าง ของตำบลเรามี 12 หมู่ ก็มีข้อมูลชัดเจนว่าเด็กอยู่หมู่ไหนบ้าง เราจึงแบ่งให้ห้องแยกรายหมู่เลยคะ จากนั้นการลงไปหาเด็กรายคนไม่ใช่เรื่องง่าย สิ่งที่เราต้องรู้ให้มากที่สุดคือเด็กอยู่ในพื้นที่หรือไม่อยู่ บางคนเราไม่รู้หรือรู้ว่าอยู่หรือไม่อยู่ ติดต่อใครง่ายที่สุด คือผู้นำคะ ทำหนังสือถึงผู้ใหญ่บ้านเลย แล้วก็วิ่งกัน วิ่งส่งหนังสือเสร็จปั๊บ เราคุยตรงนั้นเลยกับผู้นำชุมชน “ขออนุญาตนะคะ ตามที่มีรายชื่อดังต่อไปนี้” เราทำอย่างนี้จริง ๆ นะคะ เพื่อความรวดเร็ว ผู้ใหญ่ช่วยดูให้หนูหน่อยคะ ผู้ใหญ่รู้จักใครบ้าง ส่วนใหญ่ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านในชุมชนเราเขาจะรู้จักทุกคนอยู่แล้ว พอท่านดูเสร็จแล้วก็อ้อ เด็กคนนี้หรือ ตอนนี้ไม่ต้องเป็นห่วงนะ เด็กทำงานอยู่โรงงานแล้ว เขาไม่เรียนก็จริง แต่เขารู้ว่าเขาต้องทำอะไรต่อ แล้วคนนี้จะผู้ใหญ่ อ้อคนนี้ก็เพิ่งไปเหมือนกัน เขาได้ลิสต์รายชื่อให้เราเลยคะ คนนี้ไป

เรียน กศน.แล้วนะ แต่คนนี้อยู่ที่บ้าน ยังไม่ยอมไป เราก็เก็บข้อมูลตรงนั้นมา แล้วพอครบทั้งหมดจึงเอากลับมาที่ อบต.ของเรา มาประชุม ประชุมทีมงานของเรา 5 คนที่ลงพื้นที่ นักถักทอ 3 คน และพี่เลี้ยงอีก 2 คน ก็ลงไป ลงไปแล้วมาประชุมกัน มาช่วยกัน เราคิดว่าเราจะจับเอาใครที่ดูแล้วเหมือนจะหนัก ที่เราคิดว่าถ้าจับแล้วจะเกิดผล ถ้าเกิดผลแล้วเชื่อว่าเด็กกลุ่มนี้เขาจะบอกกัน เพราะอะไร โดยส่วนใหญ่เด็กคือเขาจะรู้จักเด็กดีอันนี้เป็นธรรมชาติของเด็ก เขาจะรู้จักของเขาว่าเด็กคนนี้นะ อยู่หมู่บ้านนี้ อย่างนี้ เราก็เริ่มทำเริ่มจับ

มีอยู่เคสหนึ่งที่เรามองว่าเขาเป็นปัญหา พอลงไปเขาบอกว่าพี่ไม่ต้องมาหาผม ผมไม่ต้องการให้ช่วย เราก็บอกว่าไม่เป็นไรครับ เดี่ยวพี่มาใหม่ นะครับ คือเราจะเป็นคนที่เฮฮาอยู่แล้ว ไม่เป็นไรลูก เดี่ยวพี่มาใหม่นะ พี่ไม่ไปไหน พี่อยู่ อบต.นี้ละ เดี่ยวพี่มาใหม่นะ รอให้หนูพร้อม เราก็ออกมาก่อน ถอยๆ ะไรแบบนี้ เพราะว่าเด็กเขามีเรื่องยาเสพติดด้วยคะ เราจึงคิดว่าจะทำอย่างไร เวลาเราเข้าไปเราต้องปลอดภัยด้วย แต่ก็ทำหาย

บทบาทของพี่เลี้ยงคืออะไร

เรื่องบทบาทตรงนี้คิดว่าตัวเองเข้าใจนะคะ ด้วยการจะเป็นนัก
ักทอชุมชนหรือเป็นพี่เลี้ยงเข้าไป หลัก ๆ เรารู้แล้วว่าเราต้องทำอะไร
ให้กับเด็ก ทำอย่างไรให้เด็กกลับมาเดินทางที่ถูกต้อง ถูกต้องนี้ไม่ใช่
หมายความว่าต้องถูกต้อง 100% หรืออะไร เพียงแต่ว่าทำอย่างไรให้เขา
กลับมาเดินในเส้นทางที่เขาสามารถที่จะสร้างความมั่นคงให้กับตัวเขาได้

ซึ่งจากที่เรามอง เรามองว่าเด็กทุกคนจะมีช่วงวัยของเขา บางที
มันจะมีความคิดที่แตกต่างผิดเพี้ยนออกไป ถ้าหากว่าเขาจมอยู่กับ
ความคิดตรงนั้น เขาอาจจะเบ่ไปบ้าง เป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าเขามีความคิด
ผิดเพี้ยน แล้วเขาเจอกลุ่มคนที่สามารถรับฟังเขา และนำเขา หรืออะไรก็
ตามที่จะช่วยให้เขาเปลี่ยนมุมมองได้ จะเป็นสิ่งที่ดี เชื่อว่าตัวเองเข้าใจ
หน้าที่ที่เราจะไป ว่าต้องไปทำอะไรกับเด็กกลุ่มนั้น

แน่นอนที่สุดคือยากับน้อง ๆ เสมอ กับทีมงานว่าห้ามซ้ำเติมเด็ก
ไม่ต้องไปตอกย้ำว่าทำไมถึงอยากออกมาอยู่ข้างนอกโรงเรียน ทำไม ๆ
เพราะบางครั้งคำถามพวกนี้บางทีเด็กไม่ได้อยากตอบ เพราะเด็กแต่ละ
คนมีเหตุผลไม่เหมือนกัน เด็กบางคนไม่กล้าตอบด้วยซ้ำไปว่าเป็นเพราะ
คุณครูหรืออะไร เพราะกลัวจะย้อนกลับไปหาคุณครูของเขา อันนี้เรา

เข้าใจเด็กนะคะ ส่วนใหญ่จึงจะไม่ค่อยถาม เอาแค่ว่าหนูอยากทำอะไร
อยากอยู่ที่บ้านเราหรืออยากไปอยู่ที่อื่น หรืออย่างไร ส่วนใหญ่ถามอย่าง
นี้เขาจะบอก ว่าหนูอยากอยู่ที่บ้าน อยากทำอะไรที่อยากทำ

มีตัวอย่างเด็กคนหนึ่ง น้องผู้หญิงบอกว่าเขาอยากเรียนทำขนม
เด็กคนนี้ออกเรียนตอน ม.1 เนื่องจากงานวันเด็กแห่งชาติที่ อบต.เราจัด
แล้วเขาได้ไปรู้จักกับผู้ขายกลุ่มหนึ่งแล้วเขาเหมือนกับว่าเขาไปพึงพอใจ
กัน หลังจากจัดงานวันเด็ก เด็กก็หายไปเลย หายออกไปเลย เสร็จปั๊บ
ตอนแรกเราไม่รู้ว่ามีเด็กหายไปตั้งแต่งานวันเด็ก ผู้ปกครองของเด็กมา
ตามที อบต.แล้วมาถาม ผอ.กองการศึกษา เราก็ถามว่ามีอะไรคะคุณตา
เขาบอกว่าหลานหายไปตั้งแต่งานวันเด็ก ถามว่าทำไมมาหากับหนูล่ะ
เขาบอกว่าหลานหายไปในงานวันเด็ก ผอ.ต้องรู้ว่าหลานเขาหายไปไหน
ซึ่งกลายเป็นเรื่อง โยงมาหาเราโดยอัตโนมัติ เท่านั้นล่ะคะ เราตามเลย

มีคนบอกว่าเห็นเด็กตามไปกับคนที่ทำเวทีที่เราจ้างมา วันนั้นพี่ก็
ตามทันทีเลย ตามไปที่เจ้าของเวทีเครื่องเสียง กลายเป็นเด็กไปอยู่ที่นั่น
จริง ๆ พี่ก็ว่าตายแล้ว ทำไมน้ำไม่แห้งหนูว่ามีเหตุการณ์แบบนี้ เขาถามว่า
ทำอย่างไรดีครับ เราเลยบอกว่าตอนนี้ทางผู้ปกครองเด็กแจ้งความ
เรียบร้อยแล้วนะ น้ำรีบบาหลานนำมาเคลียร์ที่นั่นด่วนเลยคะ เพราะตอนนี้

หนูก็เสียหายนะด้วย อันนี้เรื่องจริงนะคะ ทุกวันนี้เด็ก 2 คนนี้แต่งงานกันในวันที่ยี่สิบเอ็ดปีแล้ว 14 - 15 ปี เขาแต่งงานกัน แล้วเขาออกเรียนเลย เราเลยคิดว่าเคสเด็กคนนี้น่าสนใจ พี่เลยเข้าไป ด้วยความที่เราได้ติดตามเขาตั้งแต่แรก ถามว่าจำพี่ได้ไหมลูก เขาก็บอกว่าจำไม่ได้ พี่ที่จัดงานวันเด็กในคะ เขาก็อ้อ เขาเริ่มคุ้นแล้ว ตอนนี้อยู่ที่ไหนลูก เขาก็บอกว่าเขายังอยู่เลยความอยู่บ้าน ช่วยยายดูน้อง เนื่องจากว่าไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ อยู่กับตายาย พอถึงเวลาเย็นก็ไปรับน้องจากโรงเรียน ถามว่าแล้วคิดใหม่ว่าลูกต้องออกจากโรงเรียนมา ลูกอยากเรียนต่อไหม ไม่อยากเรียนแล้วคะ แล้วคิดว่าหลังจากนี้จะทำอะไร ตอนนี้ลูกอาจอยู่ตรงนี้ได้เพราะไม่ต้องใช้เงินอะไรมาก แล้วหลังจากนี้จะทำอะไร เขาก็บอกว่าพี่ หนูอยากทำขนมขาย แต่หนูไม่รู้เลยว่าจะทำอย่างไร เขาก็อ้อ อยากทำขนมหรือลูก เราให้เขากรอกแบบตามที่เคยให้ไปตอนนั้น เขาเขียนว่าเขาอยากเรียนทำขนม เขาอยากทำอะไรก็ได้ เล็กๆ น้อยๆ ทำขาย 5 บาท 10 บาทในหมู่บ้าน เคสนี้น่าสนใจ เขาดีนะคะ เหมือนเขาแต่งงานแล้วเขามีความเป็นผู้ใหญ่ขึ้น อันนี้ก็เคสหนึ่ง

อีกเคสหนึ่งที่เราเคยเจอคือน้องผู้ชาย เราสนิทกับพ่อแม่เด็ก เขาขายอาหารรถพ่วง ประมาณช่วงบ่ายๆ จะออกขาย แล้วที่นี้เด็กมีปัญหาเรื่องยาเสพติด ตอนนี้อยู่ในระหว่างการขึ้นโรงขึ้นศาล แล้วก็ออกจาก

โรงเรียนเลยคะ เขาไปเสพยาอยู่กับเพื่อน เสพในจุดที่ไม่ได้ห่างจากบ้านพ่อแม่เลยคะ แต่เป็นแหล่งที่เราจะไม่ค่อยกล้าเข้าไปกัน เพราะว่าเด็กกลุ่มนี้จะก้าวร้าวชนิดหนึ่ง เด็กคนนี้เราใช้วิธีให้พ่อแม่เข้าไปช่วยคุยกับลูกหน่อยได้ไหม บ้าหน่องอยากให้เขากลับเข้ามา ไม่จำเป็นต้องในระบบนะ บ้าหน่องอยากให้เขากลับเข้ามาสู่การศึกษา วิธีการใดก็ได้ ให้เขากลับมาเขาต้องการแบบไหน เขาก็จะล่อมพ่อกับแม่เขา ซึ่งพ่อกับแม่เขายังบังคับลูกไม่ค่อยได้ ก็จะใช้วิธีนี้

รู้สึกอย่างไรกับบทบาทพี่เลี้ยงเยาวชน นักไปใหม่

ถามว่ารู้สึกหนักไหม แรก ๆ ก็รู้สึกนะ เราทุกข์เพราะอะไร งานของเราเป็นนโยบายใหม่ ๆ มาเยอะ ตัวเองมองว่าบางงานไม่ใช่งานเราเลยทำไมเราต้องมาทำ แต่พอเราลงไปเห็น บางทีเด็ก ๆ ที่เขาเข้ามาคุยกับเรา เขามาพูดเล่น เราารู้สึกว่าเด็ก ๆ ก็น่ารักดีนะ บ้าๆ บอๆ ไป ทำให้มีความสุข อีกมุมหนึ่ง พอเราได้ไปเห็นเขา กลายเป็นความสงสารมากกว่าไม่ได้เป็นความรู้สึกว่าหนักอกหนักใจ สงสาร คือต้องยอมรับว่าพ่อแม่ผู้ปกครองเด็กในชุมชนชนบท ส่วนใหญ่เด็กไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ เด็กอยู่กับปู่ย่าตายาย ถามว่าปู่ย่าตายาย การเลี้ยงดูลูกหลาน เขาเลี้ยงจริง ๆ ไหม

เข้าใจคำว่าเลี้ยงไหม เลี้ยงแต่ไม่ค่อยได้สอน ไม่ได้บอกวิธีการที่ถูกต้อง คือท่านจะเลี้ยงเพราะนี่คือหลานของท่าน แค่นี้

พอเราได้สัมผัสตรงนั้น ไม่ใช่ความรู้สึกหนักใจ รู้สึกเหมือนเราได้ทำบุญนะ ได้ช่วยลูกช่วยหลาน คือทุกคนเหมือนลูกเราหมดเลย ในชุมชนนะคะ เพราะว่าลูกเราโตกว่าเขา เราเลยมองเขาเหมือนเป็นลูกเราคนหนึ่ง จะมีความรู้สึกเวลาที่เห็นเด็ก ๆ เขาโดนผู้ใหญ่ตำหนิ จะเป็นคนที่คล้าย ๆ เพื่อนของน้องที่เขาตอนไปฝึกงาน จะรับไม่ค่อยได้ จะไม่ชอบให้ใครไปตำหนิเขา

เพราะโดยส่วนใหญ่ ผู้ใหญ่มักเอาเหตุผลของผู้ใหญ่ไปตัดสินเหตุผลของเด็ก ด้วยความที่เราเลี้ยงลูกเหมือนเพื่อน เราจะไม่เอาเหตุผลของเรา เราจะเอาเหตุผลของลูกมากกว่าสิ่งที่เขาทำ เขาคิดอะไร คือเหตุผลของเรา เรามี เพราะเราผ่านประสบการณ์มาก่อน แต่กับลูก อย่าลืมว่าลูกยังไม่มีประสบการณ์ด้านนั้น เด็กพวกนี้ก็เหมือนกัน เขาไม่เคยมีประสบการณ์ด้านนั้นมาก่อน ดังนั้นสิ่งที่เขาทำ เขาทำตามเหตุผลของเขา เราเข้าไปเราต้องไปฟังว่าเขาคิดอะไรอยู่ เหตุผลอะไร หนูงัดคิดอย่างนั้น ทำแบบนั้น มากกว่า ก็เลยไม่หนักใจ แต่ชอบ

การอบรมนี้ มีสิ่งใดนำไปใช้ประโยชน์ได้บ้าง

ชอบเรื่องการจับประเด็น ด้วยความที่เราลงไปคุยกับเด็ก เราคุยโดยที่เราไม่ได้คิดจะจับประเด็น คุยเพื่อให้เด็กผ่อนคลายมากกว่า คุยเล่น คุยนั่นคุนนี่เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับเด็กโดยไม่ได้จับอะไรเลย พอมาถามอีกทีว่าเมื่อไหร่ที่เราคุยอะไรกับเด็กบ้าง ปรากฏว่าลืมไปเลย เพราะมัวแต่ฟัง มัวแต่คุยกัน ไม่ได้จดบันทึก มีน้อยมาก คือเวลาพวกเราออกไปจะไม่ค่อยได้จดบันทึก เนื่องจากว่าจำนวนเด็กที่เราลงไปมีหลายราย ต้องทำเวลา เนื่องจากว่าเราไม่ได้มีงานนี้งานเดียว เรามีงานในหน้าที่ความรับผิดชอบของเราด้วย เรื่องการจับประเด็นนี้ดีมากเพราะถ้าเราจับประเด็นได้จะเดินต่อไปได้ แต่สำคัญที่เราไม่ได้จับ เราไม่รู้เลยว่าเราจะไปตรงไหนต่อ

สิ่งที่อยากได้เสริมเพิ่มเติม

อยากได้ทักษะในเรื่องของเด็กพิเศษ ทุกพื้นที่ที่มีหมดนะคะ ในกรณีของเด็กพิเศษที่ไม่ได้อยู่ในระบบเลย เนื่องจากว่าผู้ปกครองตามชนบทมักไม่ยอมทำกับเด็กพิเศษ เพราะมองเขาเป็นภาระ พอผู้ปกครอง

เขารู้ว่าลูกเขาไม่เหมือนใครก็ไม่อยากให้ลูกเข้าสู่ระบบ เขามองว่าจะเข้าไปเป็นภาระ เราอยากให้ว่า ไหน ๆ กศศ.ก็ทำตรงนี้แล้ว ให้มีกลุ่มที่ประสบความสำเร็จของเด็กพิเศษมาสร้างพลังให้นักถักทอ ถ้าคุณลงไปในพื้นที่แล้วเจอเด็กเหล่านี้ สิ่งที่เราสร้างแรงบันดาลใจให้เด็กพิเศษ หรืออะไรก็ตามที่สามารถดึงศักยภาพของเขาออกมาได้ ควรทำอะไร ที่มองว่ากลุ่มเด็กพิเศษเป็นกลุ่มที่ Bright แต่ส่วนใหญ่เราเห็นแล้วเราเลี้ยงก่อนเลยเพราะเกรงว่าจะเป็นภาระ ของทีมเด็กพิเศษนี่ เคสที่พี่ให้ทำ พี่ให้คุณครูทำ ด้วยความที่เรามีหลานที่เป็นเด็กพิเศษ พอเราลงไปที่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก แป๊ปเดียวเรามองออกแล้วว่าเขาเป็นแอลดีหรือสมาธิสั้น แล้วตอนนี้เรามีเด็กที่อยู่ในข่ายของสมาธิสั้นของศูนย์เด็กของเรา 4 คน ช่วงนี้อยู่ระหว่างการส่งพบหมอ เพื่อประเมินอาการ พี่ให้ครูจับเคสนี้เป็นเคสวิจัยในชั้นเรียน เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเขาจะแตกต่างจากเด็กทั่วไปหมดเลย พี่ให้เขาจับตรงนี้เพื่อให้เป็นผลงานของครูเขาด้วย และมีการรายงาน หลังจากพบหมอเสร็จต้องรายงานว่าหมอพูดว่าอะไร อย่างไร จะเริ่มให้ยาเมื่อไหร่ #

“

พอเราได้สัมผัสตรงนั้น

ไม่ใช่ความรู้สึกหนักใจ รู้

สึกเหมือนเราได้ทำบุญนะ

ได้ช่วยลูกช่วยหลาน

คือทุกคนเหมือนลูกเราหมดเลย

ในชุมชน

”